

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci **žalobce: Ing. S. H.**, bytem K. zastoupen: JUDr. Milanem Břeněm, advokátem se sídlem Náměstí Míru 58/47, Svitavy, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Občanské sdružení Obyvatelé cihelny Kolín**, se sídlem Vávrova 8/50, Kolín I., **2) V. H., 3) V. H.**, oba bytem K., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2011, č.j. 016397/2011/KÚSK,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru dopravy ze dne 7.2.2011, č.j. 016397/2011/KÚSK/2 a rozhodnutí Městského úřadu Kolín, Odboru dopravy ze dne 17.5.2010, č.j. OD 30447/2010 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16 806 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Milana Břeně, advokáta.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů v řízení.**

I. Předmět řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 7.2.2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kolín, Odboru dopravy ze dne 17.5.2010, č.j. OD 30447/2010, kterým bylo rozhodnuto v řízení o určení právního vztahu podle § 142 zákona č.500/2004Sb.,

správního řádu tak, že na části pozemku parc.č. 1963/3 v k.ú. Kolín deklaroval veřejně přístupnou účelovou komunikaci podle § 7 odst.1 zákona č.13/1997Sb., o pozemních komunikacích.

Předmětem sporu ve správním řízení bylo posouzení, zda pozemek parc.č. 1963/3 v k.ú. Kolín, který není zastavěn a jehož spoluvlastníky jsou : ve většinovém podílu město Kolín a v dalších dílčích podílech fyzické osoby - žalobce a J. H., Ing. J. F. a Mgr. M. F., P.P. a Š. P., V. U., J. Z. a J. Z., splňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst.1 zákona o pozemních komunikacích.

II. Rozhodnutí správního orgánu 1. stupně

Rozhodnutím Městského úřadu v Kolíně, Odboru dopravy ze dne 17.5.2010 bylo k žádosti žalobce podané dne 30.6.2009 ve věci určení právního vztahu dle § 142 správního řádu rozhodnuto tak, že na části pozemku parc.č. 1963/3 v k.ú. Kolín, který není zastavěn, ale svým stavebně-technickým charakterem a způsobem užívání je dopravní cestou, a to v úseku dle geometrického zaměření, který je přílohou a nedílnou součástí tohoto rozhodnutí, se deklaruje veřejně přístupná účelová komunikace podle § 7 odst.1 zákona o pozemních komunikacích.

Při svém rozhodování vyšel správní orgán I.stupně ze zjištění, že předmětný pozemek se nachází v okrajové části města Kolína v lokalitě „U cihelny“, mezi novou zástavbou rodinných domů. Jde o komunikaci s nepevným povrchem, která splňuje podmínku účelové komunikace, neboť slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. V rozhodnutí se uvádí, že z důvodu spoluvlastnictví k předmětnému pozemku nebylo doposud možné, aby město Kolín vybudovalo na pozemku řádnou místní komunikaci, a proto přístup k rodinným domům je řešen po provizorní, léty vyšlapané cestě, místy zpevněné inertním materiálem nebo betonovými dlaždicemi. Vzhledem k tomu, že jde o vyježděnou a vyšlapanou cestu bez konstrukce vozovky, nelze přesně určit dobu jejího vzniku a vznik cesty nelze nijak dokladovat, nicméně byly zjištěny vizuální znaky užívání komunikace, tj. vyježdění, vyšlapaní i drobné úpravy povrchu komunikace, a to že tato komunikace je užívána delší dobu. Poukazuje na to, že zde vznikla rodinná zástavba a že podle stavebního zákona č. 50/1976 Sb., ale i nového stavebního zákona č.183/2006 Sb. nebylo možné, aby nové rodinné domy byly povoleny bez řádného přístupu z veřejně přístupné komunikace. Předmětný pozemek vznikl v r. 1998 oddělením z původních pozemků parc.č. 1963/2, 1963/1, 1968 v k.ú. Kolín. Ačkoliv není možné zjistit, kdy současné cesty na pozemku vznikly, některé úseky zde existovaly již před mnoha desetiletími, což prokazuje existence provozovny cihelny zrušené někdy v 80. letech minulého století, pro jejíž obsluhu vedla cesta právě po části pozemku parc.č. 1963/3. Stejně tak již několik desetiletí existovala cesta přes část předmětného pozemku ve směru od jatek okolo domu p. V. přes val v ulici Jablonové a dále k řadovým garážím. Výstavbou nových rodinných domů pak v dané lokalitě význam cest ještě vzrostl. Za uvedenou dobu nebyl uplatněn žádný nesouhlas s užíváním cesty, ten vyslovili někteří spoluvlastníci až v posledním období, například žalobce svou žádostí ze dne 30.6.2009 k zahájení tohoto řízení.

Správní orgán 1.stupně ve svém rozhodnutí zrekapituloval dosavadní sled řízení od projednání změn územního plánu města Kolína, jednání spoluvlastníků pozemků o jejich rozdělení až po doplnění řízení po zrušení původního prvostupňového rozhodnutí ze dne

21.9.2009 odvolacím správním orgánem za účelem doplnění řízení o pořízení geometrického zaměření hranic pozemku užívaného jako veřejná komunikace a zbývajících částí tak, aby hranice deklarované veřejně přístupné komunikace byla náležitě specifikována. Správní orgán I.stupně proto zadal provedení geodetického zaměření pozemku v části, která je využívána jako komunikace, a tímto geometrickým zaměřením předmětného pozemku, které bylo předáno správnímu orgánu dne 2.04.2010 byla vada původního zrušeného rozhodnutí o deklaraci veřejně přístupné komunikace odstraněna, účastníci řízení včetně žalobce byli seznámeni s podklady rozhodnutí, přičemž žádost žalobce o prodloužení termínu k uplatnění připomínek či provádění jiných úkonů v době po geometrickém zaměření správní orgán zamítl s odůvodněním, že v řízení nenastaly žádné nové skutečnosti tak, aby termín k uplatnění připomínek byl prodloužen.

Správní orgán I.stupně se nicméně v rozhodnutí vyjádřil k připomínce žalobce ze dne 3.9.2009, týkající se námítky nezbytného souhlasu vlastníka pozemku se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace a otázky nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Tyto připomínky vypořádal odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 2191/2002, který vyslovil, že o účelovou komunikaci jde v případě, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace a s tímto v minulosti nevyslovil nesouhlas vlastník pozemku. Stačí, když vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, neboť v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání. Správní orgán I.stupně zhodnotil, že i když je doba vzniku cest na tomto pozemku těžko zjištělná, nesporně zde na některých úsecích předmětného pozemku existovaly cesty již desetiletí, přičemž žalobce se stal vlastníkem předmětného pozemku dle kupní smlouvy až v roce 1999. To znamená, že nebyla-li v tomto případě uplatněna námítka původního vlastníka pozemku se vznikem cest na tomto pozemku, má se za to, že souhlas byl dán konkludentně a následní vlastníci jako je žalobce, jsou dle citované judikatury již tímto právním vztahem vázáni. Proto správní orgán rozhodl o deklaraci veřejně přístupné komunikace na předmětném pozemku.

III. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyšel ze zjištění, že většinovým vlastníkem předmětného pozemku je město Kolín v podílu 4459/6400, přičemž žalobce je spoluvlastníkem tohoto pozemku v podílu 1/16. Uvedl, že postavení města Kolín je tedy nutno posuzovat v dané věci podle spoluvlastnického podílu města k dotčenému pozemku. Město Kolín jako většinový, tedy rozhodný vlastník podle § 139 odst.2 zákona č.40/1964Sb., občanského zákoníku je oprávněno rozhodovat o právech a povinnostech, vyplývajících ze spoluvlastnictví k dotčenému pozemku. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnosti uvedené v archivu města Kolín ze záměru města realizovat dopravní strukturu v dotčeném místě v souladu s územním plánem obce.

Ohledně právního stavu vyšel žalovaný z ustanovení § 7 odst.1 zákona o pozemních komunikacích, který stanoví podmínky pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace a z rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II.ÚS 268/06, který vyslovil, že soukromá práva vlastníka pozemku, jenž souhlasil se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace, mohou být omezena veřejno-právním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno právními nástupci. Žalovaný vzal v dané věci za prokázané, že byly splněny předpoklady existence veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku dle judikatury Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 As 20/2003, konkrétně, že

předmětný pozemek byl výslovným projevem vůle většinového vlastníka, tj. města Kolín určen k obecnému užívání a toto užívání sloužilo a slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby. Tato skutečnost je zřejmá z listin tvořících součást spisové dokumentace prvoinstančního orgánu a zároveň vyplývá z porovnání se skutečným stavem na místě samém. Dovozuje, že v takovém případě platí, že soukromá práva menšinového vlastníka jsou oprávněně omezena veřejno-právním institutem obecného užívání pozemní komunikace.

Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí vychází z toho, že provedeným dokazováním byly prokázány předpoklady existence veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst.1 zákona o pozemních komunikacích a shromážděné důkazy plně v souladu s rozhodnutím Ústavního soudu i s rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 76/2009-60, 4 As 3/2009-76, 5 As 27/2009-66 osvědčují skutečnosti, které zakládají právo omezit podílové vlastníky tohoto soukromého pozemku veřejno-právním institutem obecného užívání podle § 19 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný své správní uvážení založil na uvedené judikatuře včetně dalšího rozsudku pod č.j. 5 As 3/2009-76 podle něhož zvážil i další znak veřejně přístupné účelové komunikace, který spočívá v omezení přístupu na účelovou komunikaci za předpokladu, že by byl přístup k nemovitostem ve vlastnictví dalších osob zajištěn po jiné veřejně přístupné účelové komunikaci či jiné pozemní komunikaci, která je stejné nebo srovnatelné kvality a která šetrněji zasahuje do vlastnického práva vlastníků účelové komunikace. Pokud by existovala jiná srovnatelná alternativa pro zajištění plnohodnotného komunikačního spojení nemovitostí, pak by jí bylo třeba dát na základě principů proporcionality přednost.

Z uvedených důvodů a s odkazem na práva většinového spoluvlastníka žalovaný dospěl k závěru, že právo na obecné užívání části pozemkové parcely je oprávněné a nelze jej omezit. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

IV. Žaloba.

Žalobce v podané žalobě vytýká napadenému rozhodnutí následující vady:

a) Rozhodnutí správního orgánu spočívá v nesprávném právním posouzení věci.

Žalobce nesprávné právní posouzení věci spatřuje v tom, že nebyly splněny podmínky pro vznik práva veřejného užívání předmětné komunikace s odkazem na stanovisko ombudsmana, vycházející ze soudní praxe, která podmiňuje existenci veřejně přístupné účelové komunikace následujícími znaky :

- Pozemek je využíván jako dopravní cesta pro silniční či jiné vozidla a chodce. Dle žalobce z toho vyplývá, že nestačí jen užití chodci. Na částech, kudy auta nejezdí, nemůže veřejné užívání vzniknout
- Účelová komunikace nemusí být nijak zpevněná, postačí, je-li znatelná v terénu. Dle žalobce z toho plyne, že na části pozemku, který je zatravněný bez viditelných stop od komunikačního užívání nemůže veřejné užívání vzniknout.
- Pro posouzení je rozhodný faktický stav jeho využívání neuzavřeným okruhem osob po delší dobu. Dle žalobce to znamená, že je-li užíván pozemek pouze konkrétně omezeným počtem osob, například pouze spoluvlastníky pozemku, právo veřejného užívání nevzniká.
- V souladu s ústavními principy je nutný souhlas vlastníka pozemku k veřejnému užívání.

Ke znakům veřejně přístupné komunikace dle stanoviska ombudsmana žalobce v aplikaci na daný stav uvádí, že lokalita, v níž se cesta nachází je neprůjezdná a cesta tak může sloužit pouze pro vlastníky zde postavených domů, nikoliv pro neuzavřený okruh osob. Poukazuje na rozpor mezi odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I.stupně a napadeným rozhodnutím, kdy žalovaný správní orgán již přímo netvrdí, že v minulosti byla na předmětném pozemku veřejná cesta, byť se odvolává na judikát sp.zn. 5 As 27/2009, ale opírá své rozhodnutí o to, že většinový spoluvlastník si veřejné užívání přeje a tudíž je mu vyhověno. Dle žalobce pravým důvodem pro deklaraci veřejné komunikace je, že přes tento pozemek vede cesta ke stavbě p.V., který se svého práva pozemek užívat dobrovolně za úplatu vzdal, a který má na radnici města Kolína vlivné známosti. Žádná jiná stavba, ke které by bylo potřeba řešit otázku komunikační potřeby zde není, jiné stavby jsou obslouženy jinudy. Žalobce a několik dalších spoluvlastníků nechce pouštět nevlastníky cesty na tuto cestu a několik incidentů zde již řešila Policie, včetně podaných trestních oznámení. Problém však nelze řešit deklarací veřejné komunikace, jelikož s tím minoritní vlastníci vlastně přijdou o svůj majetek a tento bude znehodnocen.

Žalobce namítá nesprávný výklad rozhodnutí Ústavního soudu II.ÚS 268/06 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 As 20/2003, které nestanoví, že by postačoval souhlas majoritního vlastníka s veřejným užíváním. Takový postup by se rovnal vyvlastnění podílu minoritních nesouhlasících vlastníků, tedy i žalobce.

Dle žalobce nebyl zjištěn znak uspokojení nutné komunikační potřeby. Ve skutečnosti se stalo to, že vlastníci několika okolních pozemků v dané lokalitě prodali své podíly na pozemku parc.č.1963/3 městu Kolín a tím ztratili přístup ke svým pozemkům a jen jediný z těchto případů se týká přístupu k obytnému domu. Navrhovaná cesta není průjezdná a nikdo kromě několika vlastníků pozemku jí nebude využívat a nevyužívá. Považuje za nespravedlivé, aby pod záminkou nutné komunikační potřeby byla zřízena cesta pro ty vlastníky domů, kteří se svého podílu dobrovolně zbavili prodejem městu Kolín v roce 2002 a aby ti, kteří své podíly městu Kolín neprodali, museli na uvedeném pozemku strpět veřejnou cestu a tuto cestu udržovali.

Žalobce tvrdí, že byla nesprávně aplikována judikatura Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp.zn. 5 As 27/2009 o naléhavé komunikační potřebě, která existuje od nepaměti. Správní orgán I.stupně nesprávně posoudil, že zde v minulosti takováto komunikace byla a sloužila v 80.letech již zaniklé cihelně. Toto zjištění je v rozporu s leteckými snímky založenými ve spise, které žalobce předložil.

Žalobce má za to, že nebyl také zjištěn znak kvalifikovaného nesouhlasu s užíváním předmětného pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace. Letecké snímky z roku 2002/2003 dokládají, že pozemek v minulosti nesloužil jako účelová komunikace. Na snímku jsou zachyceny původní provizorní přístupové cesty ke stavbám, vedoucí zcela jinak. Žalobce a další spoluvlastníci pozemku vybudovali zábranu na cestu s řetězem na zamykání a vjezd označili cedulí s nápisem „soukromý pozemek“. To dokládá fotografie ve spise. Současné cesty vznikly dne 22.9.2004, a to nepovolenou výstavbou realizovanou na základě rozhodnutí rady města Kolína ze dne 13.09.2004.

Dle žalobce nesprávné právní posouzení věci spočívá i v tom, že deklarovaná komunikace je v kolizi s ochranným pásmem hlavních řadů vodovodů a kanalizace dle § 23 zákona č.274/2001Sb., a protože žalobce je spolumajitelem kanalizačního řadu v místě

deklarované veřejné komunikace, zasahuje se tím i do jeho práv. Obdobná situace je v případě hlavního řadu plynovodu, kdy deklarace veřejné komunikace je v rozporu s § 68 odst.5 zákona č.458/2000 Sb.

b) Žalobce namítá, že správní orgán dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním. Tuto námitku žalobce v podstatě koncipuje jako důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Namítá, že odůvodnění není dostatečné a srozumitelné tak, aby závěry napadeného rozhodnutí byly soudem přezkoumatelné, neboť postrádá vypořádání skutkových zjištění učiněných s odkazem na příslušné důkazy.

c) Žalobce uplatňuje námitku nesprávného zjištění skutkového stavu věci a nepřihlédnutí ke všem důkazům založeným ve spise. To dovozuje z neprovedení a nevyhodnocení jím předložených důkazů, jímž je letecký snímek parcely z roku 2002, z něhož je patrná i viditelná cedule „soukromý pozemek“, a tedy záповěď vstupu na pozemek a řetěz k zabránění vjezdu vozidel. Z toho je dovoditelný jasný projev vůle, že cesta v těchto místech slouží pouze vlastníkům cesty a není veřejná. Ve spise je dále založen jako důkaz letecký snímek 2002/2003, který potvrzuje, že historické komunikace se pozemku parc.č.1963/3 vyhýbají a těsně ho obcházejí. Na jihu je historická komunikace po parcele č.1995/1 a na severu po parc.č. 2919/2. Na podporu svých tvrzení žalobce navrhuje provedení důkazů leteckými snímky založenými ve spise a fotografiemi, i na nichž je patrná cedule se záповědí vstupu na předmětný pozemek.

d) Žalobce v žalobě namítá jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Podstata této námitky spočívá v tvrzení, že žalobce zaslal řádně a včas své odvolání, avšak toto odvolání nebylo přeposláno k vyjádření ostatním účastníkům řízení, a to v rozporu s ustanovením § 86 odst.2 správního řádu. Další vadu žalobce spatřuje v tom, že krajský úřad o odvolání žalobce rozhodl dvěma rozhodnutími, a to jak napadeným rozhodnutím, tak i rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 8.2010, jímž bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno a proti kterému podal žalobce žalobu vedenou u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 6 A 220/2010. Existence uvedeného rozhodnutí tak vytváří překážku věci rozhodnuté, tudíž nemělo být rozhodováno o stejné věci ještě napadeným rozhodnutím ze dne 7.02.2011.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvádí, že předmětný pozemek splňuje všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Jde o pozemek, u kterého obec – město Kolín – vždy souhlasilo s užíváním pozemku jako pozemní komunikace a je splněna i podmínka existence nutné nenahraditelné komunikační potřeby., tj. spojení jiných vlastníků nemovitostí a dopravním napojením s komunikací Prokopa Velikého a na komunikace Jablonořová a U Cihelny.

K nesouhlasu žalobce žalovaný poukázal na možnost žalobce v minulosti oponovat souhlasu většinového vlatníka pozemku postupem dle občanského zákoníku, čehož žalobce nevyužil. Žalovaný odkazuje na vyjádření občanského sdružení Obyvatelé cihelny Kolín, které prohlásilo, že předmětný pozemek se již minimálně 11 let užívá jak přístupová komunikace k nemovitostem ve vlastnictví členů sdružení.

K námitce ohledně ochranných pásem vododvodního řadu žalovaný argumentuje tím, že jízda a chůze po pozemku vodovodní řad nikterak neohrožuje, veřejně přístupná komunikace je v šíři 3 metrů a bude zpevněna na povrchu materiálem, který není způsobit ohrožit vodovodní řad a půjde jen o terénní úpravy.

K namítaným leteckým snímkům žalovaný odkazuje na obsah správního spisu a podklady k vydání rozhodnutí, na vyjádření občanského sdružení, vyjádření účastníků a místní šetření.

Namítané vady odvolacího řízení žalovaný nepovažuje za relevantní proto, že se vztahují k právům jiných účastníků řízení vyjádřit se k odvolání, nedokládá porušení práv žalobce.

K námitce dvojího rozhodování žalovaný poukazuje na to, že ve věci byla podána dvě odvolání – odvolání žalobce a odvolání J. H., o nichž bylo rozhodnuto samostatnými rozhodnutími.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI. Osoby zúčastněné na řízení

V řízení uplatnilo práva osob zúčastněných na řízení občanské sdružení Obyvatelé cihelny Kolín, které uvedlo, že sdružuje zejména vlastníky nemovitostí přímo sousedících s předmětnou komunikací. Sdružení uvedlo, že již v době, kdy nemovitosti v dané lokalitě byly kupovány současnými vlastníky a také žalobcem, každým s nutným podílem 1/6 předmětného pozemku, bylo zřejmé, že pozemek je účelově, v souladu s územním plánem určen k zastavění jako veřejně přístupná komunikace. Za účelem vybudování veřejných sítí a zpevněného povrchu pozemku většina spoluvlastníků prodala svůj podíl městu a žalobci musel být znám geometrický plán pořízený za účelem vzniku cesty, nikoliv za účelem klidné lokality. Sdružení oponuje tvrzení žalobce, že by existovala jiná přístupová cesta ke stavebním parcelám a rodinným domkům, které se zde již několik let nacházejí. Dokládá leteckým snímkem, že předmětný pozemek zajišťuje jediné přístupy k 20 parcelám, které nelze jinak dopravně obsloužit. Snímek dokládá i průjezdnost komunikace, přičemž k jejímu užívání došlo v důsledku parcelace pro účely první vlny prodeje rozparcelovaných pozemků v době předtím, než žalobce pozemek již překupoval později od pana P. V té době již byl pozemek pro účely dopravního spojení užíván. Z uvedených důvodů považuje osoba zúčastněná na řízení napadené rozhodnutí za věcně správné.

V řízení dále uplatnili práva osob zúčastněných na řízení V. H. a V. H., avšak blíže se k věci nevyjádřili.

VII. Repliky žalobce

Žalobce k vyjádření osob zúčastněných na řízení vyjádřil procesní a věcné stanovisko v tom směru, že občanské sdružení nesplňuje podmínky osoby zúčastněné na řízení, neboť jen 4 členové sdružení mají u dotčené cesty domy a zájem na prohlášení předmětného pozemku za veřejně přístupnou účelovou komunikaci a dále a vyvracel tvrzení o existenci průjezdné

komunikace s odkazem na pasport místních komunikací a územní plán. Přitom doplnil a zopakoval své stávající námitky.

V dalším stanovisku k vyjádření žalovaného poukázal na řešení sporu v řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6A 220/2010 a odkázal na argumentaci v tomto rozsudku.

VIII. Jednání před soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem předně poukázal na nezbytnost jednotného souhlasu všech spoluvlastníků pozemku s jeho užíváním a na nesprávný právní názor žalovaného o většinovém souhlasu města Kolín, v podstatě vyvlastňujícím minoritní spoluvlastníky. Další důvod pro zrušení rozhodnutí spatřuje v souhrnném hodnocení důkazů, kdy žalovaný jen konstatoval, že ze všech provedených důkazů vyplývají určitá příslušná skutková zjištění, přičemž není uvedeno, ze kterého konkrétního důkazu je ta která konkrétní skutečnost zjištěna. Žalovaný také nepřihlédl ke všem důkazům. Zcela zásadní důkaz, který byl do spisu založen, byly letecké snímky, které prokazují, že nikdy v minulosti na tomto pozemku komunikace nebyla. Procesní vady vytýkal v tom, že odvolání žalobce nebylo dáno na vědomí ostatním účastníkům řízení, ač to správní řád výslovně stanoví. Zástupce žalobce navrhl jako důkaz výslech svědků p. J. P. a T. H., kteří jsou vlastníky pozemku a kteří by o užívání komunikace mohli podat svědectví.

Zástupce žalovaného uvedl, že u zjišťování existence veřejné přístupné komunikace postačuje i konkludentní souhlas vlastníka pozemku, tzn., že nemusí jít o formální souhlas, ale takový, že pokud žalobce souhlasil a před cca 11 lety neprotestoval proti užívání pozemku, pak dosažení souhlasu všech spoluvlastníků je zbytečné. Je potřeba zkoumat, jestli v té době docházelo k výslovnému bránění v užívání pozemku. K dokazování poměrů na pozemku uvedl, že existence veřejně přístupné účelové komunikace se pouze konstatuje, protože komunikace existuje. Tedy důkazy mohou být shrnuty pouze odkazem na to, z čeho se vychází. Ze snímku územní mapy, která je přílohou rozhodnutí, je patrné, že v lokalitě jsou pozemky, které jsou obklíčeny jinými pozemky, a na ně prostě žádný přístup jiný není, než po předmětné komunikaci. Z geometrického plánu je to zřejmé. Prvostupňové rozhodnutí je velmi podrobné, odkazuje na průběh řízení, na důkazy, které byly prováděny, vypořádává se se všemi námitkami p. Ing. H..

K dotazu soudu zástupce žalovaného uvedl, že prvostupňové rozhodnutí ve věci zatím zrušeno nebylo, neboť se čeká na rozhodnutí v této věci.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení Občanské sdružení obyvatelů cihelny Kolín uvedl, že občanské sdružení má kolem 40 členů a sdružuje majitele nemovitostí dotčené lokality. Smyslem sdružení je, aby lidé v dané lokalitě žili nějakým kulturním způsobem, aby pomohli řešit komunikaci, po které by rádi jezdili ke svým pozemkům a aby pozemky, které koupili ještě před žalobcem, dokázali využívat a aby tam vůbec postavili domy, co tam chtěli postavit. Není pravdou, že by tam cesta nebyla. Zástupce osoby zúčastněné sám zde postavil dům a zkolaudoval ho před 15 lety, takže musel jezdit po cestě, která tam existovala a spousta dalších lidí tam domy postavila a ty pozemky užívala, protože je kupovala asi před 17 lety. Tenkrát byla provedena celková parcelace, bylo určeno, kudy povede komunikace, a od té doby se o ty pozemky všichni starají, čili je tam asi 40 lidí, kteří nemůžou stavět z důvodu, že žalobce jim to nechce umožnit. Žalobce kupoval pozemky až v druhé vlně od jiného vlastníka

po té, kdy členové sdružení pozemky kupovali parcely s podílem na komunikaci. Takže každý, kdo si koupil parcelu si koupil 1/16 plánované komunikace a pak došlo k tomu, že město řeklo, že tedy pozemky vykoupí za určitou cenu, vlastníci je odprodali až na pár lidí, kteří tehdy uvažovali o nějaké spekulaci, proč si je ponechat, a s nimi nastal potom problém, protože když už město chtělo tu komunikaci zařídit, pár těchto lidí se stavělo proti a hledalo možnosti jak to nějakým způsobem využít. Vlastníci dávali příspěvek městu, byli naplánované lampy, cesty. Původně byla v místě louka, všichni chtěli stavět, takže všichni mají na komunikaci zájem a jsou na ní závislí, jen se dívají na svoji parcelu celých 15 let a nepostavili z důvodu toho, že jim v tom žalobce tímto způsobem brání.

IX. Posouzení žaloby městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v mezích žalobních námitek. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Městský soud přisvědčil námitkám žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění, na základě jakých podkladů a důkazů, provedených v předmětném správním řízení, správní orgány usuzují na existenci části předmětného pozemku p. č. 1963/3 v kat. území Kolín jako veřejně přístupné účelové komunikace.

Při posouzení otázky existence veřejně přístupné účelové komunikace je nutné vyjít předně z ust. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého je pozemní komunikací „*dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.*“

Pozemní komunikace se podle ust. § 2 odst. 2 cit. zákona rozlišují podle svého určení, dopravního významu a stavebně – technického vybavení na čtyři kategorie - dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od ostatních kategorií pozemních komunikací, pro účelové komunikace platí, že jejich vlastníkem může být i osoba soukromého práva a rovněž o jejich vzniku nerozhodují správní orgány (§ 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *a contrario*), vznikají tedy přímo ze zákona při naplnění jejich definičních znaků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 27/2009 – 66 a č. j. 4 As 89/2013-21).

Veřejně přístupná účelová komunikace dále podle § 7 odst. 1 cit. zákona o pozemních komunikacích slouží „*ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.*“ To je znakem veřejně přístupné účelové komunikace, avšak jen naplnění tohoto znaku však nestačí. Vznik veřejné účelové komunikace je zásahem do vlastnického práva. Podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod platí, že omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Ústavní soud proto ve svém nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06 konstatoval, že pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva absentuje, jedná se o neústavní porušení vlastnického práva.

Proto dalším předpokladem a znakem veřejně přístupné účelové komunikace je udělení souhlasu vlastníka pozemku, na němž má komunikace vést. Bylo již vyššími soudy judikováno, že souhlas se vznikem účelové komunikace může přitom vlastník udělit buď výslovným prohlášením (věnováním), nebo i konkludentně. Pokud tedy vlastník neprojevil kvalifikovaný nesouhlas se vznikem účelové komunikace, platí, že jeho souhlas byl dán. K otázce kvalifikovaného nesouhlasu je možno odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které: „*jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 27/2009 – 66). Souhlasil-li vlastník se zřízením účelové komunikace, jsou jeho soukromá práva omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a že takový účinek nemůže být později vyloučen jednostranným úkonem vlastníka, který souhlas v minulosti (byť i konkludentně) udělil, ani jeho právních nástupců (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Z uvedeného vyplývá, že pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku, ti nejsou oprávněni ji ze své vůle uzavřít.

Další judikatorně odvozenou podmínkou vzniku veřejné účelové komunikace je existence její ničím nenahraditelné komunikační nutnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 32/2012 – 42). Komunikační nezbytnost je posuzována v rámci proporcionality mezi veřejným zájmem v podobě využití cesty na soukromém pozemku a omezením v neprospěch vlastníků dotčeného pozemku. To znamená, že existuje-li jiný alternativní a vhodný způsob, jak sledovaného cíle dosáhnout a přitom neomezit vlastnické právo, je třeba dát přednost tomuto jinému způsobu.

K uvedeným znakům veřejně přístupné účelové komunikace pak ve smyslu shora o nález Ústavního soudu II. ÚS 268/06, přistupuje další podmínka. Veřejná účelová komunikace nevznikne v případě, kdy bude komunikační spojení mezi nemovitostmi na daném pozemku zajištěno soukromoprávním institutem, např. zřízením věcného břemene či prostřednictvím individuálních souhlasů apod.

Městský soud v Praze proto shrnuje, že k posouzení cesty jakožto veřejně přístupné účelové komunikace musí být naplněny její zákonné znaky (podmínky) uvedené v § 2 odst. 1, 2a § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které byly dále upřesněny a vyloženy judikaturou soudů. Jedná se tedy také o podmínku v minulosti (alespoň konkludentně) uděleného souhlasu vlastníka příslušného pozemku či jeho právního předchůdce se vznikem této komunikace a podmínku komunikační nezbytnosti danou i neexistencí jiné alternativy přístupu k nemovitostem či spojení mezi nemovitostmi.

Z hlediska uvedených podmínek veřejně přístupné účelové komunikace se však správní orgán 1. stupně a následně žalovaný, ačkoliv odkazují na judikaturu soudů, se situací na předmětném pozemku náležitě nevypořádali. Zásadním a převažujícím argumentem správních orgánů bylo, že souhlas s užitím pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace udělilo město Kolín jako většinový vlastník pozemku. Tato argumentace je nesprávná, neboť se neopírá o žádná zjištění o udělení tohoto souhlasu v minulosti v konfrontaci s postojem ostatních spoluvlastníků a zřejmě vychází z aplikace ustanovení dříve platného občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., o hospodaření se společnou věcí v rámci vztahů mezi spoluvlastníky navzájem (§ 137 a násl. občanského zákoníku), která na věc přesně nedopadá, neboť jde o právní dispozice, které se týkají nakládání s pozemkem

jako s celou věcí ve vztazích navenek, zde vůči veřejnosti. Právní a faktické dispozice se společnou věcí jsou možné jen na základě dohody mezi spoluvlastníky, nikoliv na základě rozhodnutí či vůle většinového spoluvlastníka. Společné vlastnictví je institutem kolektivního práva, které chrání předmět vlastnictví před individuálním rozhodováním každého ze spoluvlastníků a jeho libovůlí, bez ohledu na spoluvlastnický podíl. Většinový vlastnický podíl k určité věci nezaručuje většinovému vlastníku monopol na rozhodování o právních a faktických dispozicích s věcí jako celkem, bez přihlídnutí k vůli ostatních spoluvlastníků, opačný náhled by znamenal popření práva ostatních spoluvlastníků na projev vůle a rozhodování o svém vlastnictví. Takto je nahlíženo na právní dispozice s vlastnictvím již od historie, kdy dle obecného zákoníku občanského žádný spoluvlastník nesměl činit se společnou věcí dispozice dle své libosti, včetně užívání věci, jímž by narušil práva ostatních spoluvlastníků. Tato koncepce je zakotvena i v nyní platném občanském zákoníku (zák. č. 89/2012) v ust. § 1132.

Nesprávné právní posouzení podmínky souhlasu s užíváním pozemku zapříčinilo, že se správní orgány již dále nezabývaly skutkovými zjištěními o tom, kdo a v jaké době výše zmíněným kvalifikovaným způsobem (výslovně či konkludentně strpěním) udělil či neudělil souhlas s užíváním pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace a rezignovaly i na dokazování ohledně faktického stavu pozemku a jeho užívání v průběhu času. Správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí argumentuje nedostatečně a rozporuplně, pokud na jedné straně uvádí, že nelze přesně zjistit a určit dobu vzniku komunikace, na straně druhé však na existenci přístupové komunikace usuzuje z důvodu parcelace a geometrického plánu, z důvodu zástavby okolních pozemků rodinnými domky, z dřívější existence provozu cihelny a existence cesty okolo domu p. V.. Z uvedeného je zřejmé, že ve věci jsou známy určité historické události, jichž byl někdo přítomen, minimálně pamětníci či vlastníci objektů a pozemků v dané lokalitě, jejichž výpovědi by mohly osvětlit způsob užívání předmětného pozemku či jeho části v minulosti před vznikem zástavby rodinnými domky či po vzniku této zástavby a také postoje spoluvlastníků pozemku k průjezdu či průchodu na pozemku. O důležitých skutečnostech pro rozhodnutí mají dle vyjádření osoby zúčastněné na řízení a jejího přednesu před soudem měli povědomost i členové občanského sdružení Obyvatelé cihelny Kolín, kteří mohou svědčit o situaci na pozemcích při jejich parcelaci a koupi, při výstavbě domů, a tedy i o vůli právního předchůdce žalobce. V souzené věci není relevantní, kdo a jaký podíl na pozemku prodal a za jakým účelem, není relevantní ani záměr města vyjádřený v územním plánu a to, zda je či není spravedlivé, aby pozemek byl využíván těmi, kdo svůj podíl prodali. Pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je jediné relevantní její vznik na základě zákonných a judikatorních znaků, tedy na základě známek delšího faktického užívání pro dopravní a pěší spojení mezi nemovitostmi a napojení na další komunikaci se souhlasem, byť konkludentním, tj. i strpěním užívání cesty vlastníkem pozemku a nedostatku jiného, alternativního a vhodného přístupu. Správní orgány však užívání pozemku a možné přístupy k nemovitostem v dané lokalitě časově ani polohově nezjišťovaly ať již z dostupných podkladů stavebního řízení nebo z výpovědi svědků, kteří mohou situaci, minimálně od r. 1998, kdy došlo k dělení pozemků, pamatovat. Správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí popisuje toliko obecně stav komunikace na pozemku bez bližšího místního a časového určení jejího užívání pro účely spojení a napojení konkrétních nemovitostí určitých vlastníků, takže jeho tvrzení o užití pozemku v minulosti je pouhou konstatací, nikoliv úsudkem vyvozeným z dokazování a konkrétních podkladů řízení. Podklady řízení na podporu závěrů rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, ale i napadeného rozhodnutí ve spise zcela chybí. Správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí sice uvádí, že mezi spoluvlastníky pozemku, občanským sdružením Obyvatelé cihelny Kolín a zástupci města Kolína probíhala jednání, výstupy z těchto jednání či skutečnosti způsobilé ověřit znaky

veřejně přístupné komunikace však zcela absentují a nejsou podložena žádnými doklady. Správní orgán z těchto jednání ke konkrétním znakům veřejně přístupné komunikace nevyvodil žádná zjištění, nezvažil možnost výpovědi účastníků řízení či vlastníků nemovitostí o vývoji situace na pozemku v minulosti, k tomu, kdy vznikla první potřeba využívat pozemek k dopravnímu napojení a v jakých místech, kdo pozemek využíval, kdo a kdy s takovým užíváním případně souhlasil a kdo nikoliv. Soud postrádá konkrétní zjištění zejména k postoji žalobce, které by objasnilo, kdy žalobce nemovitost zakoupil, kdo byl jeho právním předchůdcem, event. jaký postoj tento právní předchůdce zaujímal k užívání pozemku a zda žalobce jako jeho právní nástupce měl tento postoj respektovat. Správní orgány svědecky či jiným dokazováním žalobcem namítanými leteckými snímky) nezjišťovaly, kdy žalobce začal projevovat nesouhlas s užíváním parcely jako cesty tak, že činil překážky a ztěžoval přístup k nemovitostem umístěným cedulí a zda toto bylo od počátku užívání cesty či později, kdy dle judikatury soudů by již takový projev nesouhlasu nebyl relevantní. Stejný nedostatek skutkových zjištění a právního posouzení městský soud postrádá k otázce nezbytné komunikativní potřeby a posouzení jiného vhodného způsobu přístupu k nemovitostem, neboť z žádných podkladů ani z rozhodnutí nevyplývá, jaká přístupová a dopravní situace ve vztahu v daném místě existuje. Místní šetření, jež zmiňuje žalovaný ve vyjádření k žalobě není zdokumentováno a jeho výsledky není v rozhodnutích argumentováno.

Uvedené nedostatky umocňuje i úplná absence vypořádání odvolacích námitek žalobce. Žalovaný v napadném rozhodnutí poměrně obsáhlé a konkrétní odvolání žalobce shrnul v pouhou konstataci, že žalobce uvádí zejména skutečnosti soukromoprávní a argumentuje leteckou fotodokumentací pozemkových parcel. Uvedené nemá oporu v podaném odvolání, neboť žalobce v něm uvádí skutečnosti, které se týkají jednotlivých podmínek pro posouzení pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku, a proto nejsou soukromoprávními skutečnostmi, ale mají veřejnoprávní charakter.

Žalobce v odvolání namítal skutečnosti vyplývající z leteckého snímku z období let 2002-2003, který má být nejobjektivnějším důkazem o skutečném stavu předmětného pozemku k době snímkování. Uvádí, že v době snímkování existovaly na předmětném pozemku dvě oddělené cesty s popisem charakteru a vedení těchto cest. K tomu žalobce přiložil výtisk z katastru nemovitostí dokumentující historické komunikace a sporný pozemek.

Žalobce v odvolání poukazuje na řadu pochybných sdělení města Kolín o využití předmětného pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace, týkající se svozu komunálního odpadu od všech rodinných domků v lokalitě, vybudování nepovolené stavby komunikace ke stavbě MUDr.V. s odkazem na vliv města Kolín a MUDr. V. na rozhodování v dané věci. Poukazuje na chybné informace starosty o užívání pozemku v roce 2003, které jsou v rozporu s leteckým snímkem ze stejné doby a nepoužitelné jako podklad pro rozhodnutí, a který dokazuje, že cesty ze snímku, které město Kolín dodalo orto-fotomapou zachycuje lokalitu v pozdější době, než v roce 2002/2003.

Žalobce v odvolání namítal, že stavební úřad nyní řeší žádost o dodatečné povolení stavby cesty. Oponuje tomu, že nelze přesně určit dobu vzniku cesty a nelze tento vznik dokladovat. Poukazuje, že nepovolená stavba cesty byla na pozemku vybudována dne 22.9.2004, byla realizována na základě rozhodnutí Rady města Kolína ze dne 13.9.2004, což je možné ověřit v zápise. Původní provizorní přístupové cesty ke stavbám tak, jak je zachyceno na leteckém snímku 2002-2003 v současné době již neexistují. Současné cesty proto evidentně vznikly dne 22.9.2004.

Žalobce v odvolání považuje za nepravdivé tvrzení, že bez přístupu na předmětný pozemek nemohla být v lokalitě povolena výstavba rodinných domů. Zpochybňuje tak, že by

tato podmínka v rozhodné době platila, neboť stavební zákon č.50/1976Sb., ani příslušná vyhláška č.501/2006Sb., nic takového neupravuje. Zamlčuje se tak fakt, že všichni stavebníci měli přístup ke svým stavbám zajištění po vlastním pozemku až k veřejné komunikaci.

Žalobce v odvolání postrádá srovnání historické existence některých úseků s cestou řešenou v tomto řízení s tím, že umístění historických cest je známo. V předmětné lokalitě se jednalo o úvoz vymezený parcelou č. 2919/2 a dřívější pěšinou na parcele č.1995/1. Provozovna cihelny byla dopravně obsloužena z druhé strany, ne ze sporného pozemku

Žalobce situaci v místě k r.2002 dokládá návrhem důkazu, jímž je letecký snímek z let 2002/2003. Žalobce uvádí stav do roku 2002 a užívání pozemku výhradně ve spoluvlastnictví fyzických osob. V dané lokalitě měla být vybudována vilová čtvrť s neprůjezdní komunikací. V roce 2002 byly na pozemku dvě cesty, což má být patrné z leteckého snímku 2002/2003. První cesta byla nově vybudovaná z důvodu stavby čtyř novostaveb na Zelené louce, kde dříve žádná komunikace nebyla. Tato komunikace nevedla po předmětném pozemku, ale na začátku přes pozemek parc.č. 1963/22, který je ve vlastnictví žalobce a jeho manželky a na tomto pozemku vstup na pozemek žalobce oprávněně omezoval instalací cedule „soukromý pozemek – vstup zakázán“ a instalací řetězové zábrany. Povolení k užívání komunikace bylo omezeno jen na osoby, jímž vstup na soukromý pozemek žalobce dovolil. Druhá cesta vedla od stavby MUDr. V. na sever, tedy zcela jinudy, než se snaží úřad nyní deklarovat. Tato komunikace je nyní již zaniklá. Vedla přímo ke stavbě MUDr. V., a proto jí nikdo nemohl ani užívat. Změna situace nastala dne 22.9.2004, kdy na objednávku města Kolín a na místě, kde byla do té doby jenom tráva a neprůjezdný terén, byla postavena cesta ke stavbě MUDr. V.. Byla postavena bez souhlasu spolumajitelů pozemku, bez územního rozhodnutí, bez stavebního povolení a bez kolaudace. Proto v současné době probíhá správní řízení o odstranění této nepovolené stavby. Nová cesta byla vytvořena zcela jinudy, než se do té doby ke stavbě MUDr. V. jezdilo. Pracovník firmy, který stavbu realizoval prokazatelně uvedl, že se část musela bagrovat, aby se tam vůbec dalo projet. Po vybudování této cesty žalobce začal proti její existenci protestovat, stejně tak i další spolumajitelé pozemku. Bylo svoláno jednání na Městském úřadu za přítomnosti starosty města. Proto je nepochybné, že žalobce nikdy s jejím užíváním souhlas neprojevil. Po násilném vybudování nové komunikace na pozemku žalobce začaly pokusy využívat jejich soukromou účelovou komunikaci k průjezdu kolem domu žalobce v severojižním směru. S tím žalobce nesouhlasil a kde již nestačily cedule a zábrany, tak cestu od domu na jih zcela odstranili. Cesty nyní vypadají tak, že na jediný společný příjezd do lokality ze severu navazují dvě slepá ramena a tím zůstala lokalita neprůjezdní a nemůže z principu sloužit k jiné dopravě, než pro interní obsluhu této lokality. Na předmětném pozemku tak nemohlo vzniknout právo veřejného užívání, protože k tomu nikdy nebyly zákonné podmínky.

Na podporu svých odvolacích námitek žalobce přiložil výpis z katastru nemovitostí pro parcelu č.199/1 v k.ú. Kolín, dále pro předmětnou parcelu, letecký snímek parcely č.199/1 ze severu, výpis z katastru pro parcelu č.1963/33 a letecký snímek parcely č.1963/33 ze severu.

Žalobce v odvolání na podporu namítá skutečnosti, které se týkají geometrického zaměření pozemku, které mělo za účel specifikovat tu část předmětného pozemku, která slouží prokazatelně k obecnému užívání podle § 19 odst.1 zákona o pozemních komunikacích. Dokumentace geodetické kanceláře dle žalobce neodpovídá skutečnému stavu věci. Je v rozporu s fotodokumentací pořízenou úřadem a zařazenou do spisu a jen přesně kopíruje plánky dodané s objednávkou geodetického zaměření, kopíruje je s výraznými odchylkami od skutečností s tím, že jako komunikace je určena i značná část pozemků, která charakter komunikace nemá, protože na pozemcích je pouze vegetace bez viditelných, vyježděných stop či fyzické překážky.

V souvislosti s geodetickým zaměřením pozemku žalobce v odvolání namítal nemožnost uplatnit připomínky na základě omluvy a korespondence, kterou vedl se správním orgánem. Uvedl, že ke stavu předmětného pozemku v minulosti má příslibené vyjádření dvou starousedlíků z této lokality. Žalobci však nebylo umožněno nahlédnout do spisu před rozhodnutím a lhůta pro odvolání pro přípravu vyjádření těchto svědků je krátká.

Jak je patrné z napadeného rozhodnutí, žalovaný se s uvedenými odvolacími námitkami a konkrétními tvrzeními žalobce o situaci na pozemku včetně navržených důkazů vůbec nevypořádal a ani je v rozhodnutí neuvedl. Uvedená vada řízení způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť z tohoto rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný naložil s jednotlivými tvrzeními žalobce v konfrontaci s podklady řízení, z jakých důvodů nepřihlédl a nevyhodnotil letecké snímky a neprovedl další navržené důkazy. Řízení vykazuje vadu, spočívající v tom, že ze spisu není zřejmé, zda odvolání žalobce bylo zasláno dalším účastníkům řízení, kteří tím, že by měli možnost se k odvolání vyjádřit, nerealizovali by toliko svá práva, jak míní žalovaný, ale mohli svým případným postojem přispět k objasnění poměrů v lokalitě a přispět k posouzení a rozhodnutí ve věci.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že správní orgány obou stupňů :

- 1) nezjistily dostatečně skutkový stav věci o faktickém užívání pozemku v minulosti pro potřeby nemovitostí v lokalitě s přihlédnutím ke všem událostem a skutečnostem, které se ohledně charakteru pozemku v minulosti udály,
- 2) nesprávně posoudily a nedostatečně zjistily vůli všech spoluvlastníků pozemku ponechat pozemek k veřejnému užívání (souhlas či konkludentní nesouhlas s užíváním),
- 3) dostatečně nezjistily a neposoudily nezbytnou potřebu propojení nemovitostí a jejich napojení na pozemní komunikaci přes předmětný pozemek s tím, že dle judikatury správních soudů postačí, že užívání cesty se souhlasem vlastníka pozemku vytvořilo zvyk přístupu k určité nemovitosti, byť jen pro jednoho vlastníka nemovitosti.
- 4) dostatečně nezjistily a neposoudily, zda v minulosti existoval a dosud přetrvává zájem na užívání komunikace (se souhlasem vlastníka pozemku) jako nezbytné přístupové cesty a zda neexistuje jiný alternativní přístup. Přitom platí, že žalobce jako žadatel prokazuje jiné vhodné komunikační spojení mezi nemovitostmi bez použití pozemku v jeho vlastnictví.

X. Závěr

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, které vykazuje stejné vady jako napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1, 3 a 4 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Zrušení napadeného rozhodnutí nebrání a vadu správního řízení neprokazuje žalobní námitka o překážce res iudicata, s poukazem na dvojí rozhodování žalovaného. V souzené věci bylo soudem přezkoumáno rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2011 o odvolání žalobce, zatímco namítaným rozhodnutím žalovaného ze dne 9.8.2010 bylo sice rozhodováno ve věci stejného rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, avšak o odvolání J. H., tedy jiného účastníka řízení, a to samostatným rozhodnutím. Odvolací námitky žalobce tak nemohly být předmětem přezkumu soudem v rámci odvolacího rozhodnutí, týkajícího se Toliko J. H. a

také nebyly, neboť žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2010, týkajícího se toliko odvolatelky J. H., byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31.10.2014, sp. zn. 6 A 220/2010 pro nedostatek aktivní legitimace žalobce odmítnuta.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,-Kč za žalobu a v nákladech právního zastoupení advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za 3 úkony právní služby v době do 31.12.2012 (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, kvalifikované vyjádření v podání ze dne 31.1.2012) a za 1 úkon právní služby (účast při jednání dne 13.5.2015) přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění do 31.12.2012 částku

2 100 Kč a po 1.1.2013 částku 3 100 Kč. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny 4 paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a náklady cestovného a náhradou za ztracený čas dle vyúčtování a doložení žalobcem v částce 3 289 Kč. Uvedené náklady se zvyšují o částku 29 16,69 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Soud nepřiznal žalobci náhradu za úkon – podání ze dne 12.5.2015 dle vyúčtování žalobce, neboť náklady na toto podání soud nepovažoval za účelně vynaložené vzhledem k tomu, že zde žalobce odkázal toliko na rozsudek jiného senátu městského soudu v obdobné věci, tedy na podklad, který je soudu znám z úřední činnosti, a dále jen požadoval přihlédnutí k argumentaci tohoto rozsudku, což je úkonem, který nevyžaduje kvalifikovanou službu advokáta.

Celkové náklady právního zastoupení tedy činí 16 806 Kč.

Výrok o nákladech osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem v řízení uložena žádná povinnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková